

ת"פ 30844/03/20 - מדינת ישראל נגד א' מ' (עצור) - הובא ע"י שב"ס

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 30844-03-20 מדינת ישראל נ' מ'(עציר)

לפני כבוד השופט יואב עטר

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	ע"י ב"כ עו"ד מורן אברג'ל
הנאשם	א' מ' (עצור) - הובא ע"י שב"ס

הכרעת דין

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות **איומים** (עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977); **היזק לרכוש במזיד** (עבירה לפי סעיף 452 לחוק הנ"ל); **דרישת נכס באיומים** (עבירה לפי סעיף 404 רישא לחוק) ו**גניבה** (עבירה לפי סעיף 384 לחוק).
- על פי הנטען בכתב האישום, בתאריך 9.3.20, בסמוך לשעה 15:00 נכנס הנאשם לחנות בבאר-שבע ואיים על בעלי החנות, אמיל משייב, בכך שאמר לו שירצח אותו, את אשתו וילדיו ושהם יפגשו בערב לדבר.
- על פי הנטען בכתב האישום, מיד לאחר המתואר, נכנס הנאשם לחנות סמוכה שגם היא בבעלותו של אמיל, כשהוא מעשן סיגריה, ומשעובד החנות, מטביי, אמר לו לצאת, בעט הנאשם בדלת החנות (העשויה מזכוכית) ושבר אותה. על פי הנטען, מיד לאחר מכן שלף הנאשם סכין שהייתה ברשותו, נופף בה לעבר מטביי ודרש ממנו באיומים שישים לו בשקית וודקה מסוג "גריי גוס" ו"וואן גוך", 5 חפיסות סיגריות מסוג "נקסט" וכן פחיות "בלו". נטען כי, מטביי אשר פחד מהנאשם, שם את שביקש בשקית והוציא לו אל מחוץ לחנות ומסר לו.

סוגיית הייצוג:

- כבר עתה יוער כי הדיונים נדחו מספר פעמים בשל סוגיית ייצוגו של הנאשם. כמפורט בהרחבה בפרוטוקולי הדיונים, תחילה יוצג הנאשם על ידי עו"ד סימה כוכב מטעם הסניגוריה הציבורית. כבר בדיון מיום 26.4.20 דרש הנאשם לפטר אותה. בדיון מיום 13.5.20 אשר התאפיין בצעקות והתפרצויות מצד הנאשם, דרש הנאשם שוב לפטר את באת כוחו מטעם הסניגוריה הציבורית, הבהיר כי הוא מסרב לשתף איתה פעולה, והבהיר שהוא

מתעתד לשכור שירותי עו"ד פרטי וביקש לפטר את הסניגוריה הציבורית. באותו דיון ביקשה עו"ד כוכב לשחרר אותה ואת הסניגוריה הציבורית. בשל עמדות הנאשם, שוחררו עו"ד כוכב והסניגוריה הציבורית מייצוג הנאשם, תוך שצוין בהחלטה כי: **"ברי כי לא ניתן לכפות על הנאשם ייצוג שהוא אינו מעוניין בו"**. בדיון מיום 26.5.20, משלא התייצב אף סניגור פרטי מטעם הנאשם, עמד הנאשם על כך שיש סניגור פרטי שאמור לייצג אותו. בשלב מסוים, בשל גידופיו וצעקותיו של הנאשם, לא ניתן היה להמשיך בדיון והדיון נדחה. בדיון מיום 8.6.20, לאחר שנאמר ע"י נציג שב"ס שהנאשם אושפז באגף פסיכיאטרי של שב"ס, הובהר לנאשם כי יש מקום למנות סניגור ציבורי ככל שאינו מיוצג והוריתי שוב על מינוי הסניגוריה הציבורית לייצוג הנאשם. בדיון מיום 30.6.20, התייצבה שוב עורכת דין סימה כוכב מטעם הסניגוריה הציבורית, הנאשם צעק לעברה, עמד על רגליו תוך שפנה אליה בתוקפנות, והערים קשיים על קיום הדיון. בדיון זה הוריתי על עריכת חוות דעת מטעם הפסיכיאטר המחוזי אודות הנאשם. בדיון מיום 8.7.20, התייצבה שוב עו"ד סימה כוכב מטעם הסניגוריה הציבורית, הנאשם לא אפשר לה לטעון, תוך שצעק לעברה כשניסתה לטעון, ואף השמיע אמירות הנחזות כאיומים כלפי עו"ד כוכב. עו"ד כוכב הבהירה כי היא מתקשה להתקדם עם הנאשם בשל חוסר שיתוף פעולה מטעמו. משנכון לאותה מועד לא הוגשה חוות דעת מטעם הפסיכיאטר המחוזי, נדחה שוב הדיון. בדיון מיום 15.7.20, התייצב עו"ד עלי אבו לבן מטעם הסניגוריה הציבורית. כבר באותו דיון הבהיר עו"ד אבו לבן כי הסניגוריה הציבורית סבורה שראוי לדון בסוגיית השחרור מהייצוג, אך בשל העובדה שנכון לאותה עת לא הוגשה חוות דעת מטעם הפסיכיאטר המחוזי, הובהר כי הסניגוריה הציבורית תוסיף לייצג את הנאשם גם נגד רצונו. בדיון מיום 6.8.20, יוצג הנאשם ע"י עו"ד אבו לבן מטעם הסניגוריה הציבורית אשר טען כי לאחר שהתקבלה חוות דעת, ממנה עולה כי הנאשם כשיר לעמוד לדין: **"אני חוזר על הבקשה מהדיון הקודם לשחרר את הסניגוריה הציבורית מהייצוג..."** הנאשם באותו דיון (אשר התאפיין אף הוא בצעקות ובהתפרצויות מצד הנאשם) מסר כי הוא כן מעוניין להיות מיוצג ע"י הסניגוריה הציבורית והסניגוריה הציבורית לא שוחררה מהייצוג. באותו מועד נקבעו מועדי הוכחות. בהמשך מונה לייצג את הנאשם עו"ד ליאור חיימוביץ מטעם הסניגוריה הציבורית. ביום 27.10.20 הוגשה בקשה דחופה מטעם ב"כ הנאשם להורות הן על שחרור עו"ד חיימוביץ והן על שחרור הסניגוריה הציבורית מייצוג הנאשם תוך שבא כוחו דאז, עמד על התנהלותו של הנאשם אשר כללה גידופים, ושימוש בלשון בוטה כלפי באי כוחו. עו"ד חיימוביץ ציין כי: **"מפאת חסיון עורך דין-לקוח, נמנע החתום מטה מלפרט את הלך הדברים בינו לבין המבקש [...] עם זאת, ניתן לומר בבירור כי המבקש אינו משתף פעולה עם הח"מ, כפי שלא שיתף פעולה עם באי כוחו במהלך מספר החודשים שקדמו לכך [...] המבקש מתנהג לכל אורך הדרך בבוטות, אף כלפי באי כוחו באופן שאינו מכבד ואין זה ראוי לכפות את הייצוג בנסיבות אלו [...] משאין כלל שיתוף פעולה מצד המבקש עם באי כוחו, לרבות עם הח"מ [...] מתבקש בית המשפט הנכבד לשים סוף לסאגה זאת, ולהורות על שחרורם של הסניגוריה הציבורית והח"מ מהמשך ייצוגו..."**. בעקבות בקשה זו, נקבע דיון בהשתתפות הנאשם לדיון בסוגיית הייצוג. בדיון מיום 4.11.20, אשר התאפיין בהתפרצויות ובצעקות מצד הנאשם, בסופו של יום נוכח היעדר שיתוף הפעולה של הנאשם עם כל עורכי הדין שמונו לו מטעם הסניגוריה הציבורית, לרבות האחרון, ומשנחה דעתי כי הסניגוריה הציבורית עשתה כל מאמץ לנסות ולייצג את הנאשם על דרך מינוי סניגורים שונים, נעתרתי לבקשת הסניגוריה הציבורית והוריתי על שחרורה ועל שחרור עו"ד חיימוביץ מהייצוג. משלב זה ואילך, הנאשם ייצג את עצמו בהליך.

ישיבת המענה ויריעת המחלוקת

5. מלכתחילה נמסרה כפירה כללית על ידי בא כוחו דאז, עו"ד עלי אבו לבן, ומשהנאשם לא היה מיוצג, העידו כל עדי התביעה, תוך שבמהלך דיוני ההוכחות, אישר הנאשם שוב ושוב כי החזיק בסכין וכי שבר את דלת הזכוכית (פרוטוקול מיום 16.11.20), אך עמד על כך שאת הסכין החזיק בשל חששו מאדם אחר ששלף סכין לעברו וכי את הדלת שבר מתוך כעס ולא בשל סיבות אחרות. הנאשם גם אישר כי קיבל את הפריטים המפורטים בכתב האישום מהמוכר בחנות השניה (מטב"י), אך טען כי לא איים עליו ולא דרש ממנו באיומים לתת לו פריטים אלו, אלא כי זה מסר לו אותם על חשבון חוב שחב לו.

תמצית הראיות בתיק:

6. מטעם המאשימה העידו 7 עדים. מטעם ההגנה התייצב לעדות עד אחד (השוטר מנשה תיהו) אשר למעשה לא נשאל דבר על האירוע והוברר כי הוזמן בשל רצונו של הנאשם להודות לו על דברים שאינם קשורים לתיק דנן. הנאשם עצמו ויתר על זכותו להעיד, גם לאחר שהוסברו לו השלכות ויתור זה. ואולם משהנאשם אינו מיוצג, לא רק שאין מקום לזקוף ויתור זה לחובתו, אלא שדומה כי ניתן לדלות מדברי הנאשם במהלך דיוני ההוכחות גרסה.

ע"ת/1 רס"ל ישראל סעדון:

7. רס"ל סעדון סיפר כי בזמנים הרלוונטיים עבד בתפקיד סייר בתחנת משטרת באר שבע, וכי ביום הרלוונטי הגיע למקום בעקבות קריאה: " חברתי שם למוכר [...] מסר לי שהגיע לשם לעסק איזשהו בחור שהוא מוכר להם מאירועים קודמים [...] נאשם מאוד ספציפי, א' מ', מסר לי שהוא גר פה בסמוך. על פי תשאול של עובדי אורח הגענו לכתובת [...] חברנו לאמא, האמא מסרה שא' נמצא בתוך הדירה, חברנו אליו אני והשוטר אנדריי, [...] מסרנו לו להתלוות אלינו למטה כדי להבין את כל הסיפור, שם אנדריי הודיע לו כבר על מעצר והתנתק עם החשוד, אני עליתי חזרה לבית, דיברתי עם האמא, שאלתי אותה אם אפשר לחפש את אותה סכין בבית, בשקיות ובתיק שהוא בא איתו כביכול לעסק, הסכין לא אותרה לא עליו ולא בחיפוש שאני ערכתי, הועבר להמשך טיפול ".

בהמשך סיפר העד כי בהגיעו לבית העסק הבחין בשברי זכוכיות של דלת הכניסה בכניסה לחנות וצפה בסרטון מצלמות אבטחה בטלפון של המודיע: "... שבו רואים את המתרחש שא' בועט בדלת שבסופו של דבר גם הוציא שם סכין שהוא החזיק ביד [...] , לגבי האיומים אני לא שמעתי כי מדובר במצלמות אבטחה ואין שמע, וזהו".

עד תביעה מספר 2, אנדריי קושיבאי:

8. העד סיפר כי בזמנים הרלוונטיים שימש בתפקיד סייר בתחנת משטרת באר-שבע, כי ביום האירוע נקרא לזירה בעקבות דיווח של מוקד 100 ובהגיעו למקום: "... בעצם ניגשתי גם לשוטר שם, ישראל שם בקיוסק ובעל הקיוסק, מסר לי שהגיע בחור, מסר את השם שלו ומסר את הכתובת שלו, הוא אמר שמכיר אותו, אמר

שגר סמוך בקומה ראשונה בבניין, אוקיי? מסר שמדובר על בחור ממוצא אתיופי ושהוא הגיע עם הסכין".

לדבריו, בעקבות אותו תיאור, ניגש עם שותפו אל ביתו של הנאשם: "...אני ושותפי ניגשנו בעקבות מה שהוא אמר, דפקנו בדלת, פתחה האמא, שאלתי אם הוא נמצא, היא אמרה כן, נמצא בחדר, אז נכנסנו, דיברנו איתו, ביקשתי בשלב זה [...] לא עצרתי אותו עדיין [...]שאלתי אותו מה קורה, מה היה [...] בהמשך אותו שוטר שאל אותו שאלות אם הוא היה בקיוסק, היה עם סכין, הוא אמר שלא היה דבר, ביקשתי ממנו להתלוות איתו למטה. לקח את הדברים שלו, סיגריות, נתנו לו זמן סביר להתארגן, אחרי שכבר ירדנו מהמדרגות בחוץ הכנסתי אותו לסטטוס שהוא עצור [...] בשלב מסוים גם הגיע למקום המודיע".

בהמשך סיפר כי במהלך החיפוש נתפסו 9 חפיסות סיגריות: **"בוצע חיפוש לאחר מכן בגוף ובבגדיו ובכליו, כתוב שתפסתי 9 קופסאות סיגריות".**

העד סיפר כי נהג בניידת שאליה הוכנס הנאשם וכי במהלך הנסיעה סיפר הנאשם: **"... שכן היה לו סכין, הוא זרק אותה וזה משמש אותו כהגנה עצמית, אחר כך הוסיף שהוא מטופל בבריאות הנפש, מקבל טיפול, היו הרבה דברים, הוא דיבר הרבה, זה עיקר הדברים".**

ע"ת/3 אמיל משייב:

9. העד סיפר כי בבעלותו שני בתי עסק, האחד מכולת (ברח' שאול המלך) והשני קיוסק של לוטו/טוטו (ברח' מבצע עובדה) במרחק של כ-100 מ' האחד מהשני, ושניהם ממוקמים בקרבת ביתו של הנאשם.

אמיל אישר כי מכיר את הנאשם: **" מכירים מהשכונה כאילו."**

באשר להתרחשויות ביום האירוע, סיפר העד, כי בקיוסק עבד עובד שלו בשם מטביי וכי הוא עצמו עבד במכולת. לדבריו: **"...בשעה שלוש הגיע א' אליי לחנות במכולת ברחוב שאול המלך, איים עליי שירצח אותי, את אשתי, את הילדים [...] לאחר מכן אמר לי שבערב הוא יבוא ואנחנו ניפגש ונדבר ואז הלך לחנות השנייה בתחנת קש בק, מבצע עובדה 52, הגיע לעובד בשם מטביי [...] נכנס, איים, הוציא סכין, שבר חלון, את הדלת של הכניסה, וביקש ששימו לו סיגריות, טבקים ואלכוהול, ואן גוך, גריי גוס, סיגריות פלמר, נקסט וטבק. והעובד פחד, הוא איים עליו שאם לא - ישבור את החנות וידקור אותו".**

בהמשך עדותו הראשית, סיפר העד: **" יש לי עוד עסק שזה תכשיטים ואני נמצא שם, העובדים נמצאים במכולת, הוא הגיע לשם [...] למכולת, וגם שם הוא עשה בעיות, אימים, הפריע ללקוחות, הפריע לעבודה להתנהל כמו שצריך וכל זה הוא עוד פעם רצה בירות, רצה סיגריות, אותו סיפור".** לשאלה כיצד

נודע לו על ההתרחשויות שבחנות המכולת אם היה לטענתו בחנות התכשיטים בזמן האירוע, השיב: "עוד פעם, העובדים מעדכנים, אני רואה online בוידאו, במצלמות".

העד הבהיר כי לא היה בקיוסק שבו עבד מטביי בזמן האירוע, אלא שמטביי התקשר אליו בעקבות ההתרחשויות וסיפר לו על שאירע ובמקביל צפה אמיל במצלמות האבטחה של הקיוסק: "הוא התקשר אליי ולשותף שלי בו זמנית ראיתי במצלמות, אני לא יכולתי לעזוב את העסק [...] אני לא הייתי שם אבל ראיתי הכל במצלמות [...] כל מה שקרה שם, את השליפת סכין, את השבירה של הדלת".

העד סיפר כי בתום האירוע הגיעה, "אמא של א' מ', החזירה חלק מהדברים שהוא לקח, בצער כמובן היא הרגישה גם לא נעים, היא אישה מאוד טובה, היא לא ידעה מה לעשות עם זה".

ביחס לתחושות שחש כשהנאשם איים עליו ועל משפחתו, סיפר העד תחילה: "הרגשתי לא טוב, הרגשתי שלא היה צורך במה שהוא עשה, לא היה לנו שום דבר בינינו, לא כלום. [...] הרגשתי לא נוח עם זה שבן אדם מגיע לעסק שלי ומאיים עליי וכל זה במצב שהוא שיכור והוא לא מודע למה שהוא עושה". ובהמשך הוסיף: "הוא הגיע לחנות ואיים עליי, איך אני אמור להרגיש? הרגשתי חרדות אחרי זה, אחרי שהוא הלך, תשמע, מאיזשהו מקום כולם מדברים על זה שא' היה פה ואיים וכאלה, זה עושה לא טוב".

אמיל תיאר את הסכין: "סכין בסביבות 30 סנטיים לפחות".

אמיל זיהה את הנאשם בסרטון, וזיהה כי הנאשם שבר הדלת בבעיטה, החזיק סכין ביד, איים עמה על מטביי שנמצא בתוך החנות, וזיהה את הסיטואציה שבה הנאשם מקבל את הסחורה שביקש בעקבות איומיו ממטביי.

10. מטבע הדברים, יש להפריד מעדותו של העד את הפרטים השונים, ביחס לעדותו אודות הדברים שהנאשם אמר לו במישרין, הרי שיש לו על כך ידיעה אישית ממקור ראשון ועל כן תוכן הדברים קביל כראיה. ביחס להתרחשויות באותה חנות שבה עבד מטביי, העד ציין כי ראה את הדברים בשידור חי באמצעות מצלמת האבטחה, ועל כן, עדותו בעניין הדברים שראה, קבילה. ביחס לדברים ששמע ממטביי, אלו מהווים עדות שמיעה. אמנם ער אני לכך שדברים שנאמרו בתכוף לאחר מעשה אלימות, יכולים להוות ראיה לתכנם כחריג לכלל האוסר על עדויות שמיעה, אך משהנאשם אינו מיוצג, ומשהעדים לא נחקרו כדבעי בנקודה זו, לא מצאתי לקבל את עדות העד ביחס לתוכן האמירות שנאמרו במהלך ההתרחשויות בחנות בה עבד מטביי כראיה קבילה, בהינתן שמצלמות האבטחה אינן כוללות שמע, אלא מאפשרות רק צפייה בהתרחשויות.

ע"ת/4 מטביי סימבליו:

11. הודעתו של מטביי במשטרה (נ/1) הוגשה על ידי הנאשם על מנת להראות את הסתירות בין אמרותיו במשטרה לעדותו.

כבר עתה יצוין כי אכן עלו מספר סתירות בין עדותו של העד בבית המשפט, לבין דבריו במשטרה (נ/1).

בעדותו העיד מטב"י כי עבד במועדים הרלוונטיים בקיוסק (שבמבצע עובדה) שבבעלותם של אמיל משייב (ע"ת/3) וסמי נפתלייב (ע"ת/7).

ביחס לטיב ההיכרות עם הנאשם, העיד מטב"י: **"אני מכיר אותו טוב מאוד [...] מהשכונה, אנחנו חברים, יצא לנו לעשן פה".** לעניין זה אמר בהודעתו במשטרה כי: **"...אותו אני מכיר מהשכונה, אני שכן שלו, לא באותו בניין...".** לשאלת החוקר- האם היה לו משהו איתו בעבר, ענה: **"לא. הייתי רואה אותו הרבה בשכונה, אומר לו מה קורה, בוקר טוב, לא היה לי איתו כלום".**

12. בניגוד לדבריו בהודעתו במשטרה, בחקירתו הנגדית אישר העד כי ישב עם הנאשם ושתה עמו: **"הרבה פעמים"** וכי יש להם חברים משותפים רבים. לשאלת הנאשם בחקירתו הנגדית, מדוע בהודעתו במשטרה טען מטב"י כי ההיכרות בינו לבין הנאשם אינה קרובה, ובגדר **"שלום שלום"**, השיב מטב"י: **"שאלו אותי, אני אמרתי שאני כן מכיר אותך [...] ואני רואה אותך כל בוקר".** בהמשך נשאל שוב על הפער בין תשובתו בהודעתו במשטרה ביחס להיכרות עם הנאשם לבין תשובותיו בבית המשפט, ושינה את גרסתו: **"הייתי בחקירה תחת לחץ, נחקרתי תחת לחץ [...] אני לא שיקרתי...".** ולאחר מכן הוסיף: **"היה תקופות שהיינו כל יום ביחד יושבים והייתה תקופה שאני הייתי בצבא אז לא היה לי יוצא לראות אותו הרבה זמן וזה קרה פחות או יותר בתקופה שכן הייתי בצבא, אז לא הייתי נפגש איתו ביום יום, הייתי רואה אותו פעם ב...".**

אשר להתרחשויות ביום האירוע, סיפר מטב"י בעדותו בבית המשפט: **"באותו יום יצאתי לעבודה, יום שגרתי, במהלך היום הגיע הנאשם א', הוא הגיע לחנות והוא שאל על בחור בשם דוד [...] א' נכנס עם סיגריה, ביקשתי ממנו לצאת עם הסיגריה, שלא מעשנים בחנות, הוא קצת התעצבן, הוא בעט כמה פעמים בדלת והדלת נשברה, הדלת זכוכית. לאחר מכן פנה אליו אחד הלקוחות שהיו בחנות שאני לא מזהה אותו, הוא פנה אליו עם כלי כלשהו ביד, אני לא ראיתי מה זה היה [...] אחרי שהוא הוציא את המברג [...] הלקוח [...] א' הוציא סכין יחסית גדולה, ואני לא כל כך כאילו ראיתי מה היה בחוץ כי אני הייתי בפנים ובזמן שכל זה קורה התקשרתי לבוס שלי [...] סמי נפתלייב וסיפרתי לו את כל מה שקורה ושיבוא מהר, תוך כדי א' ביקש ממני לשים לו דברים בשקיות וודקה מסוג רד גוס, שני בקבוקים, בקבוק ואן גוך, קופאות סיגריות, ואני שמתי לו אותם".**

13. ראוי לציין כי בהודעתו במשטרה, סיפר העד את אותם פרטים על האירוע, תוך שציין כי לאחר שהנאשם שבר את דלת הזכוכית, התקשר לסמי, והזעיק אותו לחנות וכי בינתיים הנאשם חזר לחנות: **"והתחיל לנופף עם סכין והתחיל לצעוק 'שים לי בשקית'..."**. העד פירט את רשימת הפריטים שהנאשם דרש ממנו לשים בשקית והוסיף: **"הכל היה בצעקות ונפנוף סכין גדולה כזו כמו החרב, פחדתי אני אגיד לך את האמת, אמרתי אני אתן לו את הדברים האלה עד שיגיע מישהו ויעזור [...] הייתי בלחץ, אמרתי אולי מישהו הזמן משטרה אז משכתי את הזמן, ניסיתי להרגיע אותו, הבאתי לו שקיות עם סיגריות והשתיה שהוא ביקש, ואז יצאתי להביא לו עוד סיגריות כי הוא צעק 'תביא לי עוד סיגריות', הוא לקח הכל והלך והשוטרים**

הגיעו כבר שהוא לא היה".

14. כאמור, בעדותו בבית המשפט, העיד מטבי כי הבחין באדם נוסף אותו מכיר כלקוח פונה לנאשם עם חפץ מסויים אשר בהמשך טען כי נחזה כמברג, כשהוא בידו. ראוי לעמוד כאן על הפער בין עדותו בבית המשפט לבין הודעתו במשטרה. בהודעתו במשטרה, נשאל מטבי האם רק הנאשם היה עם סכין או שמא היה אדם אחר עם סכין, וענה: **"לא ראיתי מישהו אחר עם סכין"**. כאשר החוקר בתחנת המשטרה הציג בפניו את סרטון מצלמת האבטחה שבה נראה אדם מוציא כלי הנחזה כמברג מכיסו ונשאל מי הוא, ענה: **"לא יודע מי זה, אבל הוא הציל את המצב"**. ביחס לאותו כלי שהניף אותו אדם בידו כלפי הנאשם, תחילה אמר מטבי בעדותו הראשית: **"...כלי כלשהו"**, בהמשך ציין כי מדובר במברג, ובחקירתו הנגדית סיפר כי אותו לקוח הניף כלפי הנאשם: **"עם מברג או לא יודע מה. [...] לא ראיתי..."**. לשאלת בית משפט, איזה כלי ראה, השיב מטבי: **"אני לא יודע, כאילו אני לא הייתי, לפי התיאור במצלמה רואים שזה"**. לשאלה אם ראה את אותו כלי בעיניו או במצלמות האבטחה, השיב מטבי: **"כשיצאתי להביא לו את השקית אני ראיתי [...] ראיתי בעין [...] ראיתי שהוא מחזיק מברג"**. לשאלת בית משפט מדוע אם לטענתו ראה בעיניו את אותו כלי, היסס בתשובתו קודם לכן וטען שמדובר בסכין או מברג, השיב: **"כי אני מתבלבל, אני לא יודע, אני הייתי תחת לחץ, אני לא זוכר גם, עבר זמן"**. בהמשך נשאל בחקירתו הנגדית, מדוע בהודעתו במשטרה, טען כי לא היה אדם נוסף מלבד הנאשם שהחזיק בסכין, ורק לאחר שהשוטר אמר שבמצלמה נראה אדם אוחז בידו מברג, השיב העד תחילה: **"כי בהתחלה לא ראיתי את זה, רק כשהראו לי את הסרטון"**. לשאלת בית משפט, מתי ראה בפעם הראשונה את הסרטון, השיב: **"במשטרה"**. לשאלה אודות הפער בין דבריו בעדותו הראשית כי ראה בעיניו את אותו כלי שזיהה אותו כמברג, בזמן האירוע, כשמסר לנאשם את השקית, לבין דבריו המאוחרים בחקירתו הנגדית כי ראה את המברג לראשונה רק בצפייה בסרטון במהלך חקירתו במשטרה, השיב מטבי: **"כן, אבל בפעם הראשונה [...] לא כל כך שמתי לב מה זה היה, אז בגלל זה גם לא יכולתי להגיד שזה היה בוודאות אם זה היה כלי, או חפץ או משהו"**.

15. בהודעתו במשטרה אמר כי מסר לנאשם את אותם פריטי סחורה בשל הפחד שחש (כפי שצוטט לעיל) ולשאלה החוזרת של החוקר, מדוע מסר לנאשם את השקיות והסיגריות, ענה: **"פחדתי ממנו, תראה איך אני רועד בסרטון, תראה את התנועות ידיים שלו, איך הוא מנופף בסכין. הוא כל שניה אומר לי תביא לי את זה ואת זה, פחדתי ממנו [...] תראה בסרטון איך זה עובד, איך הוא דורש דברים, לא הבאתי לו על דעת עצמי [...] לא הייתה לי ברירה, הייתי חייב להביא לו את הדברים האלה, הוא ביקש ממני את זה, הוא צעק עלי להביא את זה"**. העד חזר על חששו מפני הנאשם גם ביחס לשאלה אם הוא מוכן לעימות, מקום שבתשובה לשאלה זו ענה: **"לא. אני פוחד ממנו, הוא גר בשכונה שלי, לא רוצה בעיות"**.

בעדותו בבית המשפט, לשאלה מדוע נענה לדרישתו של הנאשם ונתן לו את שביקש, השיב: **"הרגשתי קצת מפוחד [...] כאילו היה לו סכין ביד [...] לא' [...] הוצאתי את הדברים פשוט, שמתי לו אותם, את כל מה שהוא היה צריך, את כל מה שהוא ביקש ממני, לא רציתי לקחת אחריות על החיים שלי ולא על החיים של כל מי שנכח באזור, וזהו, בעיקרון כאילו זה הסתיים, א' הלך..."**.

בעדותו בבית המשפט אמר מטב"י: **"הרגשתי מבוהל"**. לשאלת הפער בין הנצפה בסרטון, בנקודה בה נראה מטב"י מוסר לנאשם את השקיות ללא פחד ואף טופח לו על השכם, לבין טענתו כי פחד באותה סיטואציה, השיב מטב"י לאחר שצפה בסרטון: **"הוצאתי לו את השקית עם הדברים, שמתי לו [...] עשיתי לו ככה על הכתף. [...] כן. וזהו, הבאתי לו את השקית ואמרתי לו תירגע, תהיה רגוע"**. ביחס לטענה כי אם היה חושש ממנו לא היה טופח לנאשם על השכם, השיב מטב"י: **"אני מכיר אותו [...]. זה לא קשור, אני כן הייתי מפוחד אבל אני כן מכיר אותו, אני יודע שהוא לא יפגע בי אבל למרות זאת אני מפוחד [...]. בסופו של דבר הוא נכנס עם סכין [...]. וזה כן מלחיץ, זה מפחיד"**.

בעדותו בפני, ביחס להתנהלותו של הנאשם עם הסכין בידו ותוכן חילופי הדברים עם מטב"י באותה עת, סיפר מטב"י: **" הוא לא אמר לי כלום, הוא פשוט כאילו ביקש ממני לשים את הדברים בתיק ולא הייתה לי ברירה"**. וביחס לסכין סיפר: **"הוא החזיק אותה ביד והוא דיבר איתי עם תנועות ידיים פשוט"**.

בחקירתו הנגדית אישר העד כי הנאשם הוציא את הסכין לאחר שאחד הלקוחות הניף כלפי הנאשם מברג והשיב לנאשם: **"הוצאת את הסכין לא מולי, הוצאת אחרי שהבן אדם השני הוציא [...]. עלי לא הוצאת ספציפית"**.

מטב"י תיאר בעדותו את הסכין: **" סכין יחסית גדולה, בערך 25, 30 סנטימטר, משהו כזה"**.

16. במהלך העדות הוקרנו בפני מטב"י סרטוני מצלמות האבטחה, ומטב"י זיהה את הנאשם עם סיגריה וכוס בידו, זיהה אותו בועט בדלת עד שזו התנפצה, ובהמשך זיהה את הנאשם כשהוא אחוז בסכין בידו והעיד כי הוא עצמו היה בעמדת הקופה שבתוך החנות באותה עת, ודיבר עם הנאשם אשר אחז בסכין ודיבר עם **"תנועות ידיים"** והעיד כי הוא זה שמסר לנאשם את השקיות עם התכולה שביקש הנאשם.

לשאלה מדוע סירב לערוך עימות עם הנאשם השיב: **"לא רציתי לבצע את העימות, הייתי קצת מבוהל, הייתי בסטרס, אני לא..."**.

בהודעתו במשטרה (נ/1) עומת מטב"י עם טענת הנאשם כי מסר לו את הסיגריות והסחורה ככיסוי לחוב בסך ₪ 300 שהוא חייב לו והשיב על כך: **"אין דבר כזה, לא חייב לו"**. לשאלת החוקר, האם אי פעם לווה מהנאשם כסף, או היה חייב לו משהו, ענה: **"לא. מעולם"**. לשאלת החוקר, מדוע שהנאשם יטען כך, השיב העד: **"לא יודע"**.

בעניין זה, בעדותו בפני השיב, תחילה, מטב"י: **"לא היה בנינו שום חובות"**. ואילו לשאלת הנאשם בחקירתו הנגדית, אישר מטב"י כי היו מצבים שבהם לוו והלוו מטב"י והנאשם כספים האחד מהשני: **"היו מצבים אבל"**. לשאלה מדוע בהודעתו במשטרה שלל קיומו של חוב בסך ₪ 300 לנאשם, השיב: **"לא היה דבר כזה [...]. לא היה"**.

בינינו חוב בתקופה הזו". לשאלה האם היו בין השניים הלוואות, הבהיר: "היה בינינו, זה לא קשור [...] לפני 15 שנה, אבל לא היה הלוואה בתקופה [...] אני אומר שהייתה יכולה להיות הלוואה בכל תקופה, אבל בתקופה הזאת לא הייתה הלוואה". לשאלה החוזרת בהמשך, אודות הפער בין דבריו במשטרה כי לא היו הלוואות בינו לבין הנאשם לבין דבריו המנוגדים בבית המשפט, השיב: "מבחינתי להלוות 50 שקל אחד לשני זה לא הלוואה, זה לעזור פשוט, היו מצבים שכן". לשאלה מדוע ענה תשובה חד משמעית בהודעתו במשטרה כי לא היו הלוואות, השיב: "כי זה לא דברים שאפשר לקרוא לזה הלוואה, זה לא נקרא להלוות, אנחנו היינו עוזרים אחד לשני [...] היה מבקש ממני לפעמים סיגריות זה, הייתי נותן לו [...] אם אני הייתי צריך משהו הוא היה עוזר לי, זה לא בדיוק הלוואה, זה ככה היה עובד בינינו". לשאלה מדוע מוסר גרסה זו לראשונה רק בבית המשפט ומדוע לא השיב תשובה זו בחקירתו במשטרה, השיב: "נחקרתי תחת לחץ, ועוד פעם [...] אני הייתי בלחץ, הייתי בסטרס". לאחר שהעד סיפר כי נחקר יום למחרת האירוע, ובשאלה ממה היה בלחץ, השיב: "הייתי בלחץ, מה? [...] גם חודש אחרי זה הייתי בלחץ, מה? יום אחד עבר וזהו?".

לשאלה האם בעבר לנאשם מכר לנאשם בהקפה וגובה את התשלום ממנו במועד מאוחר יותר, השיב מטביי בשלילה. גם ביחס לאפשרות כי נתן לנאשם את הפריטים וכי אמו של הנאשם הייתה אמורה לשלם בעבורם במועד מאוחר יותר, השיב בשלילה.

ביחס לעצמת הבעיטה בדלת הזכוכית, סיפר העד כי תחילה הנאשם בעט בעוצמה חלשה ולאחר מכן בעט בעוצמה חזקה, מה שגרם לזכוכית להתנפץ.

ע"ת/5- רס"ר יואב סבח:

17. המדובר בחוקר בתחנת משטרת באר שבע, אשר גבה הודעות מהנאשם. ראוי לציין כי לבית המשפט הוגש גם תיעוד חזותי של גביית ההודעה (ת/2).

ביחס לנסיבות גביית ההודעה הראשונה של הנאשם במשטרה (ת/2), סיפר רס"ר סבח כי זו ניתנה: "ברצון חופשי, לאחר שיחה עם עורך דין". ביחס להתנהלות החקירה העיד: "אני לא זוכר בדיוק את כל ההתנהלות, אני רק זוכר שהוא היה מאוד לא קוהרנטי, הוא דיבר דברים לא הגיוניים קצת במהלך החקירה, הוא לא דיבר כמו [...] היו פעמים במהלך החקירה שהוא דיבר על דברים קצת, הוא מלמל דברים שלא הבנתי מה הוא אמר, ורשמתי את זה גם במהלך החקירה [...] רשמתי הכל, כל מה שהוא אמר רשמתי". רס"ר סבח העיד כי הנאשם סרב לחתום על ההודעה.

ביחס לנסיבות גביית הודעתו השניה של הנאשם במשטרה (ת/3), סיפר רס"ר סבח: " עוד פעם, אני לא זוכר לגמרי, אני יודע שהוא היה נסער וצועק ומתלהם אבל אותו דבר כמו בחקירה הראשונה. גבייתי כל מה ש, ששאלתי שאלות, מה שהוא ענה לי רשמתי, בסדר? יש שאלות שהוא לא הגיב להם וגם במהלך החקירות הוא פשוט דיבר על איזה אונס שהיה לו בעבר והוא אמר לי אני רוצה שתבטלו לי את התיק הזה, ואני לא רוצה, אתה שקרן, אתה רמאי, אני לא רוצה לדבר איתך והוא פשוט קם והשתולל, לא רצה להיחקר

ועצרתי את החקירה באותו רגע [...] הוא פשוט צעק, הוא לא נתן לי אפילו אתה יודע, גם כשרשמתי את התגובה שלו [...] אתה יודע, במהלך התשובה הוא ממשיך לזרוק עוד דברים ועוד דברים ועוד דברים ולא יכולתי להתרכז. מה שכן הוא אמר הצלחתי לרשום וביקשתי כל פעם תן לי לשאול שאלה".

ע"ת 6/רס"מ מאיר סיידה:

18. המדובר במי שצפה בסרטוני מצלמות האבטחה ורשם דו"ח צפייה. העד תיאר בעדותו תוכן ארבעת סרטוני מצלמות האבטחה.

ע"ת 7/סמי נפתלייב:

19. העד סיפר כי בבעלותו המשותפת עם אמיל משייב (גיסו) שני בתי עסק, האחד מכולת (ברח' שאול המלך) והשני קיוסק (ברח' מבצע עובדה), הממוקמים 200 מ' אחד מהשני. לדבריו, באותו יום הוא עבד בקיוסק ובשעה 15:00 הגיע העובד מטביי והחליפו: "מדבעי (מטביי-י.ע.) העובד, חייג אליי בשעה שלוש וחצי. [...] הוא טוען שא' נכנס לתוך החנות, הוציא דברים מהחנות, שבר את הזכוכית, איים באיומי סכין על העובד, על מדבעי, שהוא יוציא לו שתי גרני גוס, ואן גוך, שני טבקים וקופסאות סיגריות. הוא התקשר אליי, א' שבר את הזכוכית של החנות, את כל הויטרינה. הוא חייג אליי, אני נסעתי לחנות, הייתי מחוץ לחנות, ראיתי את א' מחזיק סכין ביד, כסופה, ואיים שם על אנשים 'אני ארצח אתכם' [...] אני פחדתי להתקרב שם לחנות כי הוא היה מחזיק סכין ביד. משמה הלכתי לחנות השניה, באו לקחת את א' משם השוטרים. מתוך הניידת א' איים שהוא ירצח ודברים כאלה".

העד הבהיר בתשובתו כי בזמן שמטביי התקשר והודיע לו על ההתרחשויות: "באותם רגעים אני נכנסתי לאפליקציה של הטלפון, של המצלמות, ראיתי אותו משתולל שמה ומאיים" וכי רק לאחר מכן נסע לאזור החנות: "נסעתי לחנות. הייתי מחוץ לחנות, מחוץ לאוטו, ראיתי אותו מאיים שם על אנשים עם הסכין. וגם על מדבעי העובד [...] מעבר לכביש. הנאשם לא ראה אותי".

בהמשך סיפר כי לאחר שהנאשם נעצר והוכנס לניידת, הוא הבחין בנפתלייב ואיים עליו: "הוא איים, הוא עשה לי ככה. 'בוא אני ארצח אותך' [...] הוא עשה את זה מתוך הניידת. בהערת בית המשפט צוין: "העד מדגים תנועת שחיטה של העברת האצבע על הגרון, מתחת לסנטר".

העד תיאר את הסכין: "סכין מטבח כסופה".

העד צפה בסרטון שהוצג לו בבית המשפט וזיהה את הנאשם כשהוא מניף לעבר מטביי סכין.

העד אישר כי הוא הוריד בעצמו את הסרטונים ומסר אותם למשטרה.

20. ביחס לטיב ההיכרות עם הנאשם סיפר נפתליב כי מכיר את הנאשם בתור לקוח של בית העסק מזה כשלוש-ארבע שנים: " **אין לי היכרות איתו. חוץ מזה שהוא קונה בשאל המלך מאה ותשע, אין לי שום היכרות איתו. לא יושב איתו, לא חבר שלו [...]. קונה. יש לנו עסק מתחת לבית שלו**". העד הבהיר כי לא יודע באיזו קומה גר ולא מכיר את הנאשם מעבר לידיעה כי מתגורר ליד הקיוסק.

נפתליב תיאר את הפריטים שלקח הנאשם מהחנות. לדבריו יודע לפרט אודות הפריטים הן מהנצפה במצלמות האבטחה והן מתפיסת החפצים על ידי המשטרה.

בחקירתו הנגדית נשאל נפתליב אם רק הנאשם שלף סכין מחוץ לחנות והשיב בחיוב. גם לאחר שהוצג בפני העד סרטון מצלמות האבטחה, וגם לאחר שנאמר לו כי מטב"י אישר בהודעתו כי ראה אדם עם מברג ביד, השיב העד: "**לא הוצא שום מברג, אני לא יודע על מה הוא מדבר**". לכשנתבקש להתייחס לנצפה במצלמות, השיב העד: "**לא הוציא סכין או מברג. [...] לא רואים מה הוא מוציא. [...] לפי איך שזה נראה, זה נראה מפתח של אוטו**".

סרטוני מצלמות חוץ החנות (ת/4), סרטון מצלמות פנים החנות (ת/7):

WA0007.21 - (המתחיל במונה 15:27) בסרטון מצולמת דלת כניסת החנות העשויה מזכוכית, מזווית אנכית לדלת, נראה אדם נכנס לחנות ואחריו נראית הדלת נפתחת בחוזקה החוצה והנאשם יוצא ובוטט בדלת בעיטה חזקה וזו מתנפצת. לאחר מכן נראה אדם, מגבו כשפניו לעבר גבו של הנאשם שעולה במדרגות, ושבידו הימנית חפץ הנחזה למברג. סמוך לאחר מכן יוצא אדם מבוגר מהחנות ונראה שפונה בדברים לעבר כוון הליכתו של הנאשם (הנאשם לא נראה בפריים), ונעמד ליד אותו אדם האוחז בידו חפץ הנחזה תחילה כמברג (בצפיה באותו סרטון בקובץ מט 899 ניתן לראות את הצילומים בבהירות רבה יותר, ואותו חפץ נחזה כסכין מתקפלת) ובשלב מאוחר יותר נראה כי עוצר את אותו אדם מלהתקדם לכוון המדרגות. בהמשך נכנסים ויוצאים מן החנות שניים אחרים. ובשלב מסוים נראה מטב"י יוצא מהחנות עם חפיסות סיגריות בידו ומוסר למאן שהוא שלא מופיע בפריים ונמצא במעלה המדרגות.

WA0006.22 (המתחיל במונה 15:29) בסרטון נראה פתח החנות כשעל הרצפה רסיסי זכוכית, ובסמוך אליו מדרגות חיצוניות ציבוריות. הנאשם נראה כשהוא יורד במדרגות, אוחז בידו האחת כוס וסכין ארוכה, ובידו האחרת סיגריה, פוגש באדם שהיה מחוץ לחנות, מחליף עמו מילים תוך כדי תנועות גוף, לוחץ את ידו ומתקרב לעבר החנות. כשהוא מחוץ לחנות, מסמן הנאשם בידיו אל תוך החנות וממתין בחוץ תוך שנראה שמדבר עם מאן שהוא שאינו נראה בפריים, מסמן בידיו ועם תנועות גופו, הולך וחוזר.

WA0009.23 (המתחיל במונה 15:32) נראה הנאשם מחזיק בידו בכוס ובידו האחרת בסכין, ומשוחח עם תנועות גוף עם מאן שהוא שלא מופיע בפריים, ומתקרב לפתח החנות מצידו החיצוני, עד שמקבל לידי שיקית ניילון שחורה מאדם הנמצא בתוך החנות (מטב"י). (המשך הסרטון הוא תחילת הסרטון הבא המתחיל במונה 15:33).

WA008.24- (המתחיל במונה 15:33) הנאשם אווז בסכין, בשקית ניילון שחורה ובכוס, נעמד בפתח הדלת השבורה, מהצד החיצוני של החנות, מצביע עם הסכין בידו מספר פעמים, אל תוך החנות, עד שמגיע מטביי ומוסר בידיו שתי שקיות ניילון שחורות, טופח לו על השכם, לא נראה מפוחד, היו חילופי דברים בין השניים והשתהות זמן מה, כאשר בכל אותה עת הנאשם אווז בסכין בידו. הנאשם הניח השקיות על הרצפה, וחזר לפתח החנות עם הסכין וכוס בידו, ומטביי נתן לו חפיסות סיגריות, במרחק קטן, הניח את ידו על ידי הנאשם, וטפח עליה. לאחר מכן נראה הנאשם מסדר את שקיבל בשקיות, מרים את השקיות ועוזב את המקום.

25. בדיסק (7/ת) קובץ 2020-03-12-13-50-28 - ניתן לראות את סרטוני מצלמת האבטחה של פנים החנות. המדובר בתיעוד חלקי שמתעד רק חלק מהאירוע, דהיינו את פרק הזמן שבו שהה הנאשם בתוך החנות עצמה. סרטון זה מתחיל כשבחנות נראים מספר לקוחות, הנאשם נכנס בשלב מסוים כשבפיו סיגריה והוא אווז בכוס משקה. ניתן להתרשם משפת גוף עצבנית (הליכה הלך ושוב וכו') ניתן לראות כי הנאשם פונה בדברים לעבר האדם העומד מהצד האחר של הדלפק (המוכר, לא נראה בסרטון). בשלב מסוים נראה הנאשם יוצא באותה הליכה מהירה מהחנות, בועט פעמיים בדלת הזכוכית כאשר הפעם השניה לאחר שזו נסגרה אחר יציאתו ואז ניתן לראות את התנפצות דלת הזכוכית.

גרסאות הנאשם:

26. בהודעתו הראשונה (2/ת) סיפר הנאשם על קיומו של רקע פסיכיאטרי. הנאשם טען כי עובר לאירוע, שמע אדם בשם דוד משוחח עם אמיל משייב והבין שהשניים מתכננים לרצוח אותו וכי בעקבות זאת הכה את דוד. ולדבריו, מייד לאחר מכן: **"הלכתי לסמי, לחפש את סמי, בגלל זה הם תפסו אותי והרביצו לי בחוץ, סמי ברח. נכנסתי לחנות, שאלתי איפה סמי, ואז אמרו לי: 'לא פה'. בעטתי בדלת של החנות והיא נשברה, ואז הוציא עלי בן אדם סכין ואז הוצאתי את הסכין שלי. תמיד אני מסתובב עם סכין כי אני צריך לשמור על עצמי, אחרי שהוא הוציא את הסכין אני הוצאתי את שלי".** הנאשם סיפר כי לאחר האירוע זרק את הסכין וקבר אותה ליד הבית, אך לשאלה, היכן, טען: **"לא זוכר, הייתי שיכור [...]** שתיתי כמה כוסות [...] וודקה [...] **אולי 5-6".**

לשאלת החוקר, אם היה שיכור כשהגיע לחנות, ענה: **"ראש טוב, אבל עצבני. מטביי הביא לי את הדברים, תראה במצלמות, הוא מסר לי את הדברים, לא לקחתי, לא גנבתי ולא כלום. מטביי היה חייב לי 300 שקל והביא לי את הפקט סיגריות. תראה שזה לא שוד. הוא הביא לי את הדברים".** לשאלת החוקר אם יכול להיות שמטביי הביא לו את הדברים לאחר שהנאשם דרש אותם באיומי סכין, ענה הנאשם: **"לא דרשתי. תסתכל במצלמות, הבן אדם בא עם סכין, קירח מבוגר, ואחרי זה הוצאתי סכין. מטביי אמר לי 'תירגע תירגע עשו איך טעות, קח את הדברים', לא תכננתי לחטוף, הוא הביא לי".**

לשאלת החוקר, מדוע בעט בדלת, ענה: **"מהעצבים. לא תכננתי לשבור. שתיתי קצת. הייתי עצבני [...]** אבל סכין הוצאתי אחרי שהבן אדם הוציא עלי סכין [...] מטביי הביא לי סיגריות ואמר לי 'תירגע תירגע', גם מהחוב שהיה לי, 300 שקל".

לשאלה על מה מטביי חייב לו 300 ₪, ענה: "הלוויית לו". בהמשך הודעתו טען כי אותו דוד ואמיל משייב הכו אותו 5 דקות קודם לכן מחוץ לחנות.

בהמשך הודעתו ציין החוקר כי הנאשם מלמל ואמר דברים שאינם לעניין, ניתן גם להתרשם מקפיצות בין נושאי הדברים שעליהם דיבר הנאשם בהודעתו.

לאחר שהוצגו בפני הנאשם סרטוני מצלמות האבטחה, זיהה הנאשם את עצמו ואף אישר כי הוא נראה בועט בדלת החנות: "בעיטה אחת נתתי מהעצבים, שברתי את הדלת, אבל תראה מי הבחור הזה שמוציא סכין, הוא לא קשור אליהם, נתתי בעיטה אחת בטעות, הבן אדם הוציא סכין והוצאתי אני סכין". לשאלה אם הוא מזהה את עצמו עם סכין, ענה הנאשם: "כן. אני עם סכין, כי ההוא שהוציא על סכין עומד שם בצד, לא רואים אותו במצלמות, תביאו את כל המצלמות של החנות, תראו שהבן אדם עומד בצד עם סכין, אז אני עומד ומתעצבן. תראו את כל המצלמות שהוא עומד עם סכין".

לשאלה מדוע נופף עם הסכין ואז המוכר נראה בסרטונים מביא לו שקיות ולשאלה אם דרש זאת באיומים, ענה: "לא, איזה איומים. מטביי שאל אותי מה אני רוצה, ואמרתי לו מה לשים, אני מנופף בסכין כי הבחור השני עם הסכין עומד שם בצד, אני מפחד שידקור אותי". ביחס לסרטון שבו הוא נראה נכנס בתוך החנות ואז בועט בדלת מספר פעמים, אמר הנאשם: "אני נכנסתי כדי לשאול איפה סמי, ואז הוא מעצבן אותי ומשקר, אז בעטתי בדלת כמה פעמים מהעצבים כי הרביצו לי לפני, אז בעטתי, ואז ההוא הוציא סכין. אתה מראה קטעים של 20 שניות, היה שם עוד".

בהודעתו השניה (ת/3) הכחיש הנאשם כי קודם לאירוע הזה איים על אמיל כי ירצח אותו ואת ילדיו: "לא נכון, אני אמרתי לו למה הוא אמר לדוד שירצח אותי, לא אמרתי שאני ארצח אותו". הנאשם שב והכחיש ואמר כי איים על מטביי שאם לא יביא לו סיגריות ושתיה חריפה ישבור את החנות וידקור אותו, שב וטען כי שלף את הסכין רק בעקבות מעשיו של אותו אחר ששלף סכין, ושב וטען כי מטביי הביא לו בעצמו את הסחורה: "מטביי הביא לי את הסיגריות על הכסף שהוא חייב עלי, הוא הביא לי את השתיה הזאת, הוא שאל אותי מה אני רוצה, אמרתי לו מה אני רוצה, עם הסכין ביד, ואתם הבאתם איזה צילומים שרציתם".

ראוי לציין כי גביית שתי ההודעות נקטעה בשל סירובו של הנאשם להמשיך להיחקר.

דין והכרעה:

האיום על אמיל משייב בחנות הראשונה (ברח' שאול המלך 109) - סעיף 1 לפרק העובדות שבכתב האישום

27. ביחס לאירוע הראשון (האיום על אמיל משייב) ניצבות זו כנגד זו גרסת משייב אל מול גרסת הנאשם.

מישיב העיד בפני וניתנה לי האפשרות להתרשם מעדותו באופן בלתי אמצעי. מעבר לרושם הכללי שהותיר, עדותו מחוזקת הן בכך שחלקים מעדותו המתייחסים לחנות השנייה מתאמתים בצילומי מצלמות האבטחה, והעדויות הנוספות, והן בכך שהנאשם עצמו אינו מכחיש מפגש מוקדם יותר עם אמיל. ההתרשמות מהנאשם ומהתנהלותו באירוע המאוחר יותר (בחנות השנייה) ולאחריו, מחזקת אף היא את דברי אמיל כי הנאשם איים עליו.

נוכח האמור ונוכח הרושם שהותיר אמיל בפני, נותן אני אמון מלא בעדותו כי הנאשם אכן אמר לו כי יהרוג אותו ואת בני משפחתו כמפורט בעדותו.

לאור האמור, סבורני כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם איים על אמיל מישיב כמפורט בסעיף 1 לפרק העובדות שבכתב האישום.

ההתרשומות בחנות השנייה (סעיפים 2-5 לפרק העובדות שבכתב האישום)

28. ביחס להתרשומות בחנות זו, שבה עובד מטביי, למעשה אין מחלוקת עובדתית משמעותית הדורשת הכרעה. מרבית האירוע מצולם. המחלוקת העובדתית נוגעת רובה ככולה לשאלה- האם הנאשם דרש ממטביי את אותם פריטי סחורה או שמא מטביי מסר לו זאת מיוזמתו או על חשבון חוב כזה או אחר. כאמור, אין מחלוקת כי הנאשם אכן היה במקום, כי הנאשם בעט בדלת הזכוכית ואף ניפץ אותה, כי הנאשם בשלבים מסויימים באירוע אחז בסכין בידו, וכי הנאשם קיבל לידי את אותם פריטי סחורה המפורטים בסעיף 3 לפרק העובדות שבכתב האישום.

29. בהינתן הסתירות שבין עדותו של מטביי בבית המשפט לדבריו בהודעתו במשטרה (נ/1), יצוין כי על פני הדברים יש קושי לבסס ממצאים אך ורק על עדותו ולו זו הייתה ניצבת בדד, על פני הדברים יכול ולא היה בה בכדי להוכיח את הנטען כנגד הנאשם מעבר לספק סביר. דא עקא, שעדותו של מטביי אינה ניצבת בדד, מקום בו ניתן לראות את ההתרשומות בסרטוני מצלמות האבטחה כמו גם הראיות הנוספות ביחס לעצם העובדה שהדלת נופצה, ואף גרסת הנאשם עצמו המאשרת את עיקרי הדברים, לרבות העובדה שהנאשם עצמו אישר כי מטביי מסר לו את פריטי הסחורה בשעה שהנאשם עצמו אחז בסכין, בתכוף לאחר ניפוץ דלת הזכוכית, וכי ניסה להרגיעו.

30. עיון בסרטונים מלמד, כי אכן, תחילה נכנס הנאשם לחנות כשהוא נראה נסער (הסרטונים אינם כוללים שמע, אך ניתן לראות מתי הנאשם מדבר או מעבר לכך), תוך שבאותה עת יש בחנות מספר קונים. מטביי לא נראה בשלב זה, אך ניתן לראות כי הנאשם פונה בדברים אל מעבר לדוכן (מקום בו עמד מטביי). ניתן לראות כי הנאשם יוצא מהחנות לאחר פרק זמן קצר, כשהוא נסער, בועט לפחות פעמיים בדלת הזכוכית, תוך שהבעיטה האחרונה (לאחר שהדלת נסגרה ומצדה החיצונית) ניפצה את דלת הזכוכית. כאמור, ניתן לראות כי לאחר מכן הנאשם מתרחק מהחנות ועולה בגרם מדרגות. ניתן לראות אלמוני מבוגר שולף חפץ הנחזה כסכין ומניפו לעבר גרם המדרגות, אשר מעבר לו נעלם מה"פריים" הנאשם ואינו מתקדם לעבר אותו מקום או אותו אדם.

31. ככל שטענת הנאשם היא כי שלף את אותה סכין להגנה עצמית, מפני אותו אדם, הרי שכבר עתה יאמר כי מקום שהנאשם עזב את המקום והתרחק אל מעבר לגרם המדרגות, ומקום שאותו אדם נותר במקום, הרי שלכאורה ד"י היה בכך בכדי ליצור נתק. עובר לחזרת הנאשם, נראה אותו אדם מכניס את החפץ הנחזה כסכין לכיסו ורק לאחר מכן הנאשם נראה בהמשך חוזר כשהוא אוחז בסכין גדולה מאוד בידו.

32. מקום בו הנאשם אשר התרחק מהמקום חזר אל סביבת החנות כשהוא מצוייד בסכין הגדולה בידו, לאחר שאותו אלמוני כבר הכניס את אותו חפץ לכיסו, הרי שעצם עזיבת המקום והחזרה אליו שומטת את הקרקע מתחת לטענה כי נאלץ לשלוף את הסכין בכדי להגן על עצמו, שכן, משעזב את המקום ומשאותו אלמוני לא דלק אחריו, למעשה כבר לא היה יותר בסכנה. חזרתו למקום למעשה מהווה כניסה מחודשת שלו לאותה זירה לאחר הנתק, ובוודאי שבנסיבות אלו של נתק מוקדם יותר, אחיזת הסכין בידו והניפוץ בה אינה יכולה לענות להגדרה של הגנה עצמית. הדברים יפים מקל וחומר משבסרטונים נראה אותו אלמוני מכניס עוד קודם לכן את החפץ הנחזה כסכין לכיסו ומתרחק אל מחוץ לתחום המכוסה על ידי המצלמה.

33. כך או כך, ניתן לראות בבירור בסרטונים כי הנאשם צועק אל פנים החנות, שוב ושוב, תוך שהוא מנופף בסכין לידו, ואף לפרקים מצביע עם הסכין אל תוך החנות. מטב"י אכן נראה מוסר לו שקיות, והנאשם מביט אל תכנן וממשיך לצעוק אל פנים החנות ולנופף בסכין, ואז נראה מטב"י מביא ומוסר לו אריזות הנחזות כקופסאות סיגריות.

מטב"י אכן נראה טופח קלות על גוף הנאשם, מטב"י נימק זאת ברצונו להרגיע את הנאשם והצפייה בסרטונים מלמדת כי הדבר אכן נחזה כניסיון להרגיע את הנאשם ולא מעבר לכך.

34. גם אם אקבל את טענת הנאשם כי לא התכוון לדרוש את אותם פריטי סחורה באיום, סבורני כי עדיין מתגבשות יסודות העבירה של דרישת נכס באיומים, שהרי איום יכול להיות גם בהתנהגות ולא רק במלל.

35. ביחס לאיום כלפי נפתליב, הרי שנפתליב בעדותו הותיר רושם אמין ונותן אני אמון מלא בעדותו. בנוסף, עדותו משתלבת היטב עם הנראה בסרטונים. נפתליב עצמו לא נראה בסרטונים אך הנאשם אכן נראה פונה בתנועות גוף מאיימות לעבר אדם או בני אדם הנמצאים מחוץ ל"פריים" ויש בכך בכדי לחזק את עדותו של נפתליב. ביחס לעדותו אודות ההתנהלות לאחר הגעת השוטרים, זו משתלבת עם התנהלותו הכללית של הנאשם ויש בכך בכדי לחזק את עדותו של נפתליב.

36. סעיף 404 לחוק העונשין קובע: **"הדורש מאדם דבר ערך בכוונה לגנבו, תוך שימוש באיומים או בכוח, דינו - מאסר חמש שנים; נעברה העבירה כשהעבריין נושא נשק חם או קר, דינו - מאסר עשר שנים".**

37. אין מחלוקת כי מטב"י מסר לנאשם את פריטי הרכוש המפורטים בכתב האישום. מטב"י עצמו העיד כי מסר זאת לנאשם שכן חש פחד מפני הנאשם ובשל כך מילא אחר דרישתו.

הנאשם עצמו לא הכחיש כי דרש ממתבי את אותם פריטים, אך לדבריו לא עשה זאת באיומים, אלא על חשבון חוב שמטבי חב לו.

38. כב' השופט יעקב קדמי, בספרו **על הדין בפלילים" חלק שני, מהדורה מעודכנת תשס"ו-2005- מעמוד 777 עד עמוד 780** מפרט כי מבחן ה"איום" הוא אובייקטיבי, ואין די בתחושתו הסובייקטיבית של המתלונן. יש לבחון האם בכוחו של האיום הספציפי להניע אדם להיענות לדרישה. ודוק: **"האיום חייב לבוא לכלל ביטוי ב'פעולה אקטיבית שיש בה מסר של איום... דרישת כסף מקרבן על ידי אדם רעול פנים ... [איננה] בבחינת דרישת נכס באיומים... כל עוד לא ביצע העבריין מעשה אקטיבי... במלל או בתנועה, שיש בו לכשעצמו משום איום או אלימות".**

בת"פ 58893-11-18 **מדינת ישראל נגד אלעד בר** (10.9.19) ציין בית המשפט המחוזי מרכז-לוד כי: **"איום יכול להיות מילולי, מפורש או משתמע ויכול ללבוש צורה של התנהגות. בהתנהגותו של הנאשם יש משום ביטוי גלוי וברור לנכונותו לנקוט באלימות כלפי פקידות הבנק".**

בהגדרת עבירת האיומים (המהווה חלק מיסודות העבירה של דרישת נכס באיומים) הבהיר המחוקק כי האיום אינו חייב להיות מילולי, אלא גם בהתנהגות: **"המאיים על אדם בכל דרך שהיא..."**.

39. אמנם, הסרטונים אינם כוללים שמע, ואולם, ניתן להתרשם משפת גופו של הנאשם כי גם כאשר החזיק את הסכין באופן שאינו "מצביע" לעבר מטבי, ואף בחלקים בהם אחז את הסכין מבלי לנופף בה, עדיין ניתן להתרשם היטב משפת גוף תוקפנית, בשעה שדיבר אל האדם הנמצא בתוך החנות (מטבי אינו נראה בחלקים אלו של הצילום, אך אין מחלוקת כי מדובר במטבי). בחלקים נוספים, כאמור לעיל, הנאשם אף נראה מנופף בסכין לעבר פנים החנות ואף מצביע עם הסכין פנימה.

40. מקום בו ניתן להתרשם היטב מהסרטונים כי במועד הרלוונטי, הנאשם נראה כצועק, הצביע עם הסכין, נופף בסכין והחזיק בסכין בידו, מקום בו זמן קצר קודם לכן, הנאשם באותו הלך רוח, ניפץ בבעיטה את דלת הזכוכית של החלון, הרי שגם אם נקבל את גרסת הנאשם כי לא איים באופן מילולי על מטבי, המדובר בהתנהגות מאיימת של ממש, התנהגות אשר בפני עצמה מטילה אימה, והתנהגות שבפני עצמה יכולה לבסס את רכיב האיומים, מקום בו ניכר שהיה בה בכדי להטיל אימה על מטבי, עד כדי היענות לכדי דרישותיו של הנאשם, מתוך אותו חשש שנוצר בו.

41. גם לו הייתי מקבל את טענת הנאשם כי דרש את אותם פרטי רכוש על רקע חוב שמטבי חב לו, אין בכך בכדי להעלות או להוריד, שכן, מעבר לעובדה שאין המדובר ברכוש פרטי של מטבי אלא של החנות, נפסק לא אחת כי גם חובות יש לגבות כדין וכחוק וכי איום (בין אם במלל ובין אם בהתנהגות) כאמצעי לגביית חובות מהווה עבירה כך בע"פ 624/81 **יחזקאל וינטראוב נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(4) 376** (פורסם במאגרים), ציין בית המשפט העליון:

"אולם בשום מקרה, אפילו לגביית חוב קיים, אסור להשתמש באיום (בין בכתב ובין בדיבור בפה) לפגוע (בין היתר) ברכושו או בפרנסתו של אדם..."

ובע"פ 324/73 שמשון דנוך נגד מדינת ישראל, פ"ד כח(2), 706, (פורסם במאגרים) נאמר כי:

"אף אם המאיים זכאי לקבל מה שביקש, הדרך לאכיפת זכותו, דרך האיומים, היא הפוסלת את המעשה ועושה אותו לעבירה".

42. מן המקובץ עולה כי גם בהינתן הקושי לבסס ממצא על עדותו של מטב"י, הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם עבר את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ועל כן אני מרשיעו בעבירות האלה.

ניתנה היום, כ"ג כסלו תשפ"א, 09 דצמבר 2020, במעמד הצדדים